

Arrest

nr. 95 469 van 21 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 14 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker huwde op 13 april 2012 op traditionele wijze met juffrouw S. V. P. in de moskee al hajra te Rotterdam.

1.2. Juffrouw S. V. P., die de Nederlandse nationaliteit heeft, diende op 27 juli 2012 bij de administratieve diensten van de stad Turnhout een aanvraag tot inschrijving in als een persoon die voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en die over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

1.3. Tijdens een verhoor door de politiediensten verklaarde juffrouw S. V. P. op 8 oktober 2012 dat zij de bedoeling had om samen met verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen.

1.4. Op 8 oktober 2012 werd verzoeker aangetroffen op het Belgisch grondgebied en nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, [V. S. L.] attaché wordt aan

de genaamde [B. R.] [...] die de Tunesische nationaliteit heeft,

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1880 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

REDEN VAN DE BESLISSING

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betroffene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokken verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Tunis,

x In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

x het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bovendien bestaat er een risico op onderduiken aangezien betrokkene niet over een officiële verblijfplaats in België beschikt."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft volgende toelichting:

“Verzoeker verblijft sinds 1 juni 2012 in België samen met zijn verloofde mevrouw [S. V. P.].

Op 13 april 2012 huwde verzoeker met mevrouw [V. P.] op traditionele wijze in de moskee van Rotterdam.

Verzoeker leerde mevrouw [V. P.] kennen tijdens haar vakantie in Tunesië in juli 2011.

Na deze vakantie bleven beiden contact houden en bouwden zij hun relatie uit.

Omwille van de algemene problemen in Tunesië besloot verzoeker in september 2011 om Tunesië te verlaten en bij mevrouw [V. P.] te komen.

Verzoeker kwam via Italië en Zwitserland tot in Nederland waar hij op 1 oktober 2011 aankwam.

Verzoeker leerde de rest van de familie van mevrouw [V. P.] kennen en mevrouw [V. P.] leerde ook de familie van [R.] kennen.

Verzoeker vroeg mevrouw [V. P.] ten huwelijk.

Zij huwden op traditionele wijze in de moskee dar al hajra te Rotterdam op 13 april 2012 voor imam [A. N.].

Mevrouw is werkzaam als receptioniste in het Best Western hotel van Rotterdam.

He[t] koppel besloot om zicht te vestigen in België.

Zij zochten een leuk appartement hetgeen zij ook vonden en waar zij sinds 1 juni 2012 ook steeds samen verblijven.

Mevrouw [V. P.] deed haar aanvraag tot inschrijving in België en zij moest nog enkele documenten zoals bewijs van voldoende bestaansmiddelen en dergelijke bij haar dossier voegen.

De wijkagent kwam langs en deed een positieve woonstcontrole.

Mevrouw [V. P.] en verzoeker werden uitgenodigd om zich op 8 oktober naar het politiekantoor te begeven om de inschrijving in orde te maken.

Verzoeker en mevrouw [V. P.] verzamelen dan ook de nodige gegevens die nog werden gevraagd en begeven zich naar het politiekantoor.

Daar wordt tot hun grote verbazing uiteindelijk verzoeker aangehouden en meegenomen naar het gesloten centrum in Merksplas.

[...]

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN., en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

DVZ was op de hoogte van hetgeen hierboven werd uiteengezet, minstens behoorde DVZ hiervan op de hoogte te zijn.

Door hieromtrent niet te motiveren, laat staan deze elementen in de motivering te laten meespelen, is er een schending van de materiële motiveringsverplichting.

Het is zeer duidelijk dat DVZ hier veel te kort door de bocht is gegaan en dit dossier niet naar behoren heeft onderzocht.

In de beslissing staat te lezen dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum, hetgeen niet betwist werd, maar dat hij ook geen officiële verblijfplaats zou hebben in België.

Verzoeker heeft sinds 1 juni 2012 een vaste verblijfplaats in België.

Er werd zelfs een positieve woonstcontrole gedaan.

Het is dus zeer duidelijk dat DVZ niet de moeite gedaan heeft om in dit dossier de werkelijke gegevens te achterhalen.”

3.1.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. In zake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betoogt verzoeker dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij geen officiële verblijfplaats heeft terwijl hij sedert 1 juni 2012 een vaste verblijfplaats heeft in België.

De Raad merkt allereerst op dat in tegenstelling tot wat verzoeker aangeeft de door hem voorgelegde stukken niet toelaten vast te stellen dat hij sedert 1 juni 2012 in België woont. Uit het bij het verzoekschrift gevoegde huurcontract blijkt immers enkel dat juffrouw S. V. P. op 1 juni 2012 een huurovereenkomst met betrekking tot een ongemeubeld appartement te Turnhout afsloot. In dit huurcontract wordt geen melding gemaakt van verzoeker. In zoverre verzoeker ook verwijst naar “*een positieve woonstcontrole*”, kan slechts worden vastgesteld dat het stuk dat verzoeker in dit verband aanbrengt enkel de naam van juffrouw S. V. P. vermeldt. Daarnaast moet worden benadrukt dat verzoeker door voor te houden dat hij sedert 1 juni 2012 de facto op een bepaald adres in België zou verblijven hoe dan ook niet aantoont dat de stelling van verweerder dat hij geen “*officiële*” verblijfplaats heeft in België incorrect is.

Het gegeven dat verweerder op de hoogte was van het feit dat verzoeker de bedoeling had om samen met juffrouw S. V. P. een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen impliceert voorts niet dat het verweerder niet zou zijn toegestaan de bestreden beslissing te nemen.

De uiteenzetting van verzoeker laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

De materiële motiveringsplicht wordt ook niet miskend doordat verweerder feiten die niet vereist zijn ter onderbouwing van een beslissing of die niet relevant zijn voor het nemen van een beslissing niet in de motivering van deze beslissing heeft opgenomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Door het nemen van de bestreden beslissingen maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit tweede middel als hernomen dient te worden beschouwd.

Dat de gemachtigde van de staatssecretaris door te handelen zoals hij gehandeld heeft toch elke voeling met de realiteit verloren is.

DVZ was op de hoogte van hetgeen hierboven werd uiteengezet, minstens behoorde DVZ hiervan op de hoogte te zijn.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvVX/ II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schenden.

Uit het voorgaande is duidelijk dat DVZ hier allesbehalve zorgvuldig te werk is gegaan, maar eerder overhaast te werk is gegaan, met dramatische gevolgen voor verzoeker en diens verloofde dewelke nu van elkaar gescheiden moeten leven en dewelke vrezen voor hun huwelijksplannen.”

3.2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker van oordeel is dat verweerder elke voeling met de realiteit verloren is, maar hierdoor geen kennelijke wanverhouding aantoonde tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing. Hij kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoeker verwijst ook naar zijn huwelijksplannen, doch uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat juffrouw S. V. P. tijdens haar verhoor bij de politiediensten enkel gewag maakte van de bedoeling om, samen met verzoeker, een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen. Tevens

moet worden benadrukt dat vreemdelingen die de bedoeling hebben te huwen en/of een gezinsleven op het Belgisch grondgebied uit te bouwen niet zijn vrijgesteld van de verplichting om de bepalingen van de Vreemdelingenwet – waaronder het beschikken over de vereiste binnenkomstdocumenten – na te leven.

3.2.2.2. De toelichting van verzoeker laat ook niet toe te besluiten dat verweerder niet zorgvuldig zou zijn tewerk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en dat deze beslissing het gevolg is van een overhaast optreden. Het feit dat een beslissing van het bestuur ernstige gevolgen kan hebben voor personen laat op zich ook niet toe te concluderen dat deze beslissing niet met respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel werd genomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan derhalve evenmin worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel.

In dit verband stelt hij het volgende:

“Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder alle vorige middelen, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

*Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021).*

Elke redelijke burger mag verwachten dat hij juist handelt indien hij de instructies en raadgevingen van de stadsambtenaar opvolgt.

Mevrouw [V. P.] schreef zich in en diende nog documenten bij te brengen.

Ondertussen waren verzoeker en mevrouw [V. P.] zich ook gaan bevragen bij hun raadsman welke documenten zij dienden te verzamelen om hier in België op officiële wijze te kunnen huwen.

Er werd een positieve woonstcontrole gedaan bij verzoeker en mevrouw [V. P.] thuis.

Ze worden uitgenodigd op het politiekantoor enkele dagen later om de verdere inschrijving in orde te maken, volledig ter goede trouw en zich van geen kwaad bewust begeven zij zich met de gevraagde documenten naar het kantoor en daar wordt meneer dan gewoon aangehouden ?

De motivering in de bestreden beslissing waarbij men stelt dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker vrijwillig gevolg zou geven aan dit bevel houdt ook geen steek, daar er in het verleden nog geen bevelen werden gegeven waaraan verzoeker niet gehoorzaamde.

Er zijn geen eerdere bevelen tegen verzoeker die hij niet na kwam.”

3.3.2. De Raad kan enkel stellen dat verzoeker op onwettige wijze op het Belgische grondgebied verbleef en hij behoorde te weten dat het bestuur dat belast is met de naleving van de verblijfswetgeving deze wetgeving passend zou aanwenden wanneer het kennis kreeg van de door verzoeker gepleegde inbreuk.

Verzoekers bewering dat hij tijdens zijn onwettig verblijf inlichtingen zou ingewonnen hebben bij bepaalde overheidsdiensten en bij zijn raadsman, dat zijn illegale aanwezigheid voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing reeds zou zijn vastgesteld en dat hem nog niet eerder een bevel om het

grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Het gegeven dat de bestreden beslissing hem ter kennis werd gebracht op het ogenblik dat hij zich vrijwillig aanmeldde bij de politiediensten laat evenmin toe te besluiten dat verweerder het rechtszekerheidsbeginsel miskende.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft volgende toelichting:

“Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder alle vorige middelen, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

DVZ was op de hoogte van hetgeen hierboven onder werd uiteengezet, minstens behoorde DVZ hiervan op de hoogte te zijn.

De Belgische staat had en heeft de verplichting, zeker in het geval van een mogelijke schending van art 8 EVRM, beter en accurater te motiveren.

Deze aspecten zijn onvoldoende onderzocht door DVZ, het gaat hier ook om een werkelijk koppel dat volgens de traditie reeds een echt huwelijksleven leid[t] sinds 13 april 2012.”

3.4.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, artikel 8 van het EVRM verweerder geen motiveringsverplichting oplegt.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat, zo de relatie die verzoeker heeft al onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen, er niet blijkt dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in het gezinsleven dat verzoeker stelt te hebben met juffrouw S. V. P. De bestreden beslissing heeft immers niet tot gevolg dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven met juffrouw S. V. P. te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om hem toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.4.2.2. In zoverre verzoeker opnieuw de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van de voorgaande middelen.

Het vierde middel is ongegrond.

3.5.1. Verzoeker voert in een vijfde middel de schending aan van de artikelen 43 en 74/11, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt het volgende:

“De bestreden beslissing is gesteund op een inreisverbod op drie jaar, maar er is niet gemotiveerd waarom verzoeker nu een bedreiging zou zijn voor de openbare orde, voor de nationale veiligheid of van de volksgezondheid.

Nergens in de bestreden beslissing wordt er aannemelijk gemaakt dat verzoeker heden een gevaar zou vormen in de zin van artikel 74/11.

Bovendien als men al zou aannemen dat verzoeker wel degelijk enig gevaar zou kunnen uitmaken in de zin van artikel 74/11, dan nog is dit inreisverbod niet in overeenstemming met het evenredigheidsbeginsel.

Deze maatregel mag uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregel volgens artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

“Het gedrag van betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen.

Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.”

De bestreden beslissing miskent dit artikel 43 en 74/11 volledig.

Er werd op geen enkel moment in de beslissing een persoonlijke toetsing gemaakt of er wordt niet verklaard waarom men hier nu juist van mening is dat men gerechtigd zou zijn om dergelijk inreisverbod aan verzoeker op te leggen.

Men dient de situatie persoonlijk en concreet te beoordelen, hetgeen hier geenszins het geval is.

Bovendien is er geen enkel gevaar verbonden aan de invrijheidsstelling van verzoeker.”

3.5.2.1. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit deze bepaling blijkt dat een inreisverbod ook kan worden opgelegd indien een vreemdeling geen gevaar vormt voor de openbare orde. Verweerder heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt en, met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, toegelicht dat verzoeker een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan. Het feit dat verzoeker geen dergelijke termijn werd toegestaan hangt dan weer samen met verweerders onderbouwde inschatting dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en de vaststelling dat hij de verblijfsreglemen-

teringen niet respecteert. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn standpunt dat verweerder zou dienen te motiveren waarom hij een gevaar vormt voor de openbare orde en hierbij zou moeten aannemelijk maken dat hij een actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang in de samenleving vormt. Aangezien in de bestreden beslissing niet wordt uitgegaan van het feit dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde diende verweerder hieromtrent geen persoonlijke motivering te voorzien en diende niet te worden nagegaan of het opleggen van een inreisverbod geen onevenredige maatregel is gelet op het gevaar dat verzoeker kan opleveren voor de openbare orde. Daar verweerder uitdrukkelijk heeft verwezen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en de feiten heeft uiteengezet die er hem toe brachten toepassing te maken van deze wetsbepaling, mist de stelling van verzoeker dat verweerder geen persoonlijke toetsing heeft doorgevoerd of niet heeft verklaard waarom hij meent gerechtigd te zijn een inreisverbod op te leggen voorts feitelijke grondslag.

Een schending van 74/11, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.5.2.2. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet voorziet in welke gevallen de binnenkomst en het verblijf mogen worden geweigerd aan burgers van de Unie en hun familieleden omwille van redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid. Het is evenwel niet betwist dat verzoeker geen burger van de Unie is en verzoeker toont niet aan dat hij een familielid van een burger van de Unie is zoals gedefinieerd in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, zodat niet blijkt dat deze wetsbepaling in casu van toepassing is. Er dient daarnaast te worden herhaald dat de bestreden beslissing niet is gegrond op de vaststelling dat verzoeker enig gevaar voor de openbare orde zou uitmaken.

Een schending van de artikelen 43 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

Het vijfde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK